

TEMAHÆFTE:

MENIGHEDEN

MIND THE GAP

Victor Marley deler sine refleksioner om tro, ungdom og menigheden.

EN DEL AF VEJLEFJORD MENIGHED?!

Der er et liv ovenfor bakken. Men der er også et menighedsliv nedenfor bakken.

UNG ADVENTIST

Sofie fortæller om sin opvækst og sin vej til Gud og menigheden.

#05

#09

#11

Unge og mission

Hvordan kan vi være relevante i samfundet som adventister?

Mange voksne kristne synes, det er svært at vidne om Kristus og at introducere andre mennesker for evangeliet. Gallup Instituttet siger: "Tilhængere af den kristne tro står overfor at skulle bygge broer i det nye århundrede; alt for ofte har religiøse budskaber virket fordømmende og alt andet end indbydende og frigørende... Troende har brug for større følsomhed end nogensinde før."¹

At fortælle Sandheden er nogle gange lettere end at repræsentere og gøre Sandheden. Og netop denne del – handlingen – er den relevante ingrediens i kunsten at vidne, som kristne og syvendedags adventister kan tage del i. George G. Hunter III sagde: "Det kræver i gennemsnit tolv til tyve møder med evangeliet, før et menneske tager en beslutning for Kristus."²

Hvordan bliver jeg involveret?

1. Start med at tale med Gud om det og fortæl Ham: "Herre, jeg er tilgængelig for dig i dag. Brug mig for din herligheds skyld og gør mig til en repræsentant for dit Rige. Lad mig møde de mennesker, som har brug for akkurat den type repræ-

sentant, jeg kan være for dig." Gud svarer alle, som gør sig tilgængelige for Ham, og vil skabe mulighederne.

2. Kend dit mål: Oprigtigt at elske venner, familiemedlemmer, ja, selv fremmede ind i et mere intimt og livsforandrende forhold med Jesus Kristus – uden at være plagsom, manipulerende og grænseoverskridende.

3. Vær oprigtig – naturligt det menneske Gud har skabt dig til at være. Vi behøver ikke være underlige, religiøse fanatikere, men skal bare være "normale" hverdagsmennesker. Ligesom det er naturligt for et stearinlys at skabe lys, og for salt at give maden en saltet smag, og for gær at få dej til at hæve, således skal kristne også påvirke samfundet gennem deres naturlige deltagelse i samfundets liv.

4. Kend til Mesterens metode: "Frelseren var social med mennesker som én, der ønskede deres bedste. Han viste dem sympati, mødte deres behov, vandt deres tillid. Derefter bad han dem: 'Følg mig!'"³

5. Observér: Når vi har haft vores Relay Ungdomstræning, så har vi ofte sendt unge mennesker ind i byen, så de kunne se, hvor mennesker befinder sig, hvilke aktiviteter de er involveret i, og hvilke behov de har, som vi kan møde.

6. Diskutér: Efter observationerne i felten samles de unge i grupper og diskutere

rer de mest relevante, reelle behov. Ved at bruge deres egne åndelige gaver og evner brainstormer de hvilke mulige menighedstjenester som kan møde de målte behov.

Mens vi forbereder os på vidneaktiviteterne må vi følge de fire aha'er, der er som følger:

Første aha: gør det simpelt nok for simple mennesker

Andet aha: gør det til en proces, som kan fortsætte

Tredje aha: gør det til en virkelig venlig tilgang, som ikke kan vække forargelse

Fjerde aha: gør det øjeblikkeligt.

7. Forbered:

Så snart gruppen finder på en idé til et praktisk menighedsforetagende, må de forberede redskaber og ressourcer, som er nødvendige for at tjene folk ud fra deres behov. En meget vigtig ingrediens er, at metoden skal virke tiltrækkende på mennesker, så de finder på at komme til os og stille spørgsmål, i stedet for at vi går ud og prøver at "sælge" dem noget.

8. Gør det: Gå ud og tjen mennesker. Vær en velsignelse og vær en prædiken for mennesker omkring dig. Vær forberedt på at besvare spørgsmål som "Hvem er du?", "Hvorfor gør I det her?" og "Hvordan kan jeg være med?"

9. Evaluér og genovervej: Så snart du har tjent nogen, oplevet menneskers reaktioner og afvejning, hvor tiltrækkende metoden var, er det tid at svare på følgende to spørgsmål: "Hvad gik godt?" og "Hvordan vil vi gøre det anderledes næste gang?"

10. Gør det igen, evaluér og genovervej, og gør det så igen og igen - uden rutine. Det er vigtigt at vores aktiviteter fortsætter og forbliver relevante. At tjene mennesker, velsigne dem, svare på deres spørgsmål, lade dem blive involveret.

Denne tilgang fjerner frygten fra hjerter og hjælper alle kristne til naturligt at repræsentere Guds Riges værdier i det samfund, de er en del af.

Nogle eksempler for at illustrere denne metode

Spændende og tiltrækkende vidnesbyrd:

I Split, Kroatien, engagerede deltagerne på Relay sig i kreativ aktiv vidnetjeneste på gaden for at tiltrække mennesker og få dem til at stille spørgsmål om Kristus

og kristendom. Dette kulminerede i pandekageaftner, hvor mere end 100 mennesker kom til kirken og fik en vidunderlig pandekage, professionelt serveret, og en åndelig samtale om Herren, som blev pyntet på toppen af kransekagen på det Relay.

Bilvask:

I Ungarn så en gruppe unge mennesker beskidte biler, som holdt foran togstationen. Siden biler er privat ejendom, forberedte de kort og placerede dem i forruden på bilerne: "Vi vil med glæde vaske din bil i morgen. Hvis du giver tilladelse, så læg dette kort på instrumentbrættet og parkér her." Den følgende dag vaskede gruppen mere end 10 biler. Så satte de et andet kort i forruden. I gamle dage havde der måske stået: "Vores præst kommer i aften og prædiker i vores kirke, vær søde at komme. Hvis ikke, så vil vi gøre din bil endnu mere beskidt end den var før..." Nej! Nej! Nej! Ingen forpligtelser. Ingenting til gengæld. Ingen tricks. De placerede et kort, hvor der stod: "Det var en stor glæde for os at få lov til at vaske din bil! Hvis du har nogen klager, kan du ringe til følgende nummer..." De gav et telefon-

nummer, og ved du hvad? De ringede alle sammen. De klagede ikke, de sagde tak, stillede dem spørgsmål, og en samtale begyndte.

Venlighedsproces	NIVEAU: Fremmed	NIVEAU: Bekendtskab	NIVEAU: Ven	NIVEAU: Evigheden
Handling	Små tjenester og åbenhed for at lytte	Mere tjeneste og aktiv lytning	Tjener jævnlige, lytter og er interesseret	Tjener jævnlige, lytter, er interesseret og deler
Ord	„Dette er en praktisk måde at vise Guds kærlighed på“	„Jeg ønsker at lære dig bedre at kende.“	„Jeg holder virkelig af dig“	„Kunne du tænke dig at opleve et forhold med Jesus?“
Gaver	Koster ikke meget og er upersonligt	Simpelt og relateret til vores samtale	Særligt personlige favoritter	Personlig og tankevækkende
Tid	Kort berøring	Korte berøringer, men oftere	Jævnlig tilgang til dit liv	Betydningsfuld tid til samvær

Dette er generelt det Relay-mønster vi følger, når vi vidner, tjener og taler, og vi bevæger os gradvist fra det ene niveau til det næste:

Fler-gruppe-metoden:

Göteborg, Sverige. En gruppe unge mennesker gik ud med paraplyer og tilbød mennesker en "gratis paraplyescort" i regnvejret. Man er fanget under paraplyen i flere minutter, og man snakker. Da de købte flere paraplyer i shoppingcenteret, og butiksassistenten hørte hvad de skulle bruge dem alle til, sagde hun: "Hr., jeg ønsker disse unge mennesker lykke til! Dette er den bedste tjeneste jeg nogensinde har hørt om. Med den viden vil jeg dedikere mig selv til at gøre mindst én god gerning hver dag. I gør denne by til at bedre sted at bo."

En anden gruppe gik i byens park, hvor mange mennesker dyrkede motion. De tilbød dem frugtsalat. Mennesker blev velsignet af dette, og de ønskede at vide mere om hvem adventisterne var.

Vi havde også en gruppe, som gik ud med "Sabbatssofaen", hvor de promoverede godt helbred og hvile. Mennesker

responderede positivt på muligheden for at sidde ned og spise snacks og frugt, mens de havde en interviewagtig samtale på sofaen.

En gruppe gik på byens gågade og begyndte at tegne med kridt på asfalten om de ændringer, som er nødvendige i vores samfund.

Mange mennesker stillede sig ved dem og blev involveret i at tegne og snakke og opmuntrede de unge mennesker til at fortsætte deres foretagende.

To grupper sluttede sig sammen og gik ind i shoppingcenteret, hvor bogstavelig talt tusinder mennesker går igennem hver eftermiddag. De udfordrede mennesker til at tage vare på deres helbred ved at hoppe i sjippetov og konkurrere og snakkede med dem om hvilke forandringer de havde brug for at skabe i deres liv. De, som gerne ville snakke, blev henvist til "Forandringernes Væg", som den anden gruppe havde sammensat, hvor de kunne skrive hvilke forandringer de så som nødvendige i deres egne liv og i byen. Muligheder for at lytte, for at være sociale, for at gøre noget og snakke med folk førte til, at nogle mennesker også deltog i evangeliske møder om aftenen.

Appel

Dette er bare nogle få eksempler på relevant vidnetjeneste. Ellen White sagde: "Vi har en hær af unge mennesker i dag, som kan gøre meget, hvis de bliver rigtigt instrueret og opmuntret ... Lad dem alle blive oplært, så de kan repræsentere sandheden på en ret måde, og så de bliver styrket i det håb, de har, og så de ærer Gud, hvorend de er kvalificeret til at tjene ham."

Det har både gjort mig ydmyg og stolt at lære unge mennesker bibelske principper for praktisk vidnetjeneste og at se dem oversætte det til praksis. Forhåbentlig er dette noget som vil ske endnu mere i hvert land i Europa.

- 1 George Gallup Jr. and Timothy Jones, *The Next American Spirituality: Finding God in the 21st Century* (Colorado Springs: Cook Communications, 2000), p. 160. Oversat til dansk.
- 2 Steve Sjogren, Dave Ping, Doug Pollock, *Irresistible Evangelism: natural ways to open others to Jesus*, (Library of Congress Cataloging-in-Publication Data), 2004, p. 53. Oversat.
- 3 Ellen White, *The Ministry of Healing*, p. 143. Oversat.

Nogle refleksioner om tro, ungdom, og menigheden.

Mind the gap

Hun var utroligt positiv. En kæmpe ressource for menigheden, for ungdoms-afdelingen, for skolen. Hun var en ledertype og uanset hvad der foregik, om det var sangledelse, skriftlæsning, at lede en smågruppe, være med i sabbatskoleteamet, så var hun med. Hun var et "ja"-menneske. En stolt adventist. Og vi kirkeledere elskede hende.

Han var stille og rolig. En dygtig knægt, som lavede sine lektier. Da han drog til adventisternes gymnasium blev han engageret i det tekniske team, han var med i dåbsklassen, blev døbt i sit andet år på skolen. Han læste Bibelen næsten hver dag, og da en engagerende evangelist fra udlandet kom for at have inspirationsuge, blev han rørt til tårer og slettede hele musiksamlingen fra sin telefon. Han ønskede mere end noget andet at følge Jesus.

Færdig med videregående skole, begyndte hun at forberede sig til videreuddannelse. Hun savnede sine venner, hun savnede det trygge miljø hun havde haft i kostafdelingen. En tomhed tog gradvis over. Hun begyndte at mærke, hvor anderledes det var at være adventist, når man ikke længere gik på adventist-skole og vennerne boede langt borte. Hun tænkte på det nye universitetsmiljø. Hun blev bange. Bange for at blive isoleret. Bange for at føle sig udenfor.

Og så var hun borte. Aktiv i et andet miljø, med andre normer og værdier.

Hans møde med universitet var rystende. Han troede, han havde svarene. Men sva-

rene var til spørgsmål ingen stillede. Han følte sig forrådt af sin egen tro. Skuffet. Han stoppede med at snakke om tro. Og andre tog imod ham. Han var chokeret over, at mennesker uden for menigheden var så fulde af kærlighed. De holdt af ham ubetinget. De var ikke slemme eller onde. De var ikke engang ulykkelige! Han blev vred på menigheden, som havde fortalt ham løgne om mennesker, der ikke havde den samme tro som ham. Til hvilken nytte var hans tro, når alle omkring ham var lykkeligere end ham?

Og så var han borte. Troen parkeret. Til liden svækket.

EN TRIST VIRKELIGHED

Det gør mig trist. Disse to opdigtede eksempler består af elementer fra utallige virkelige situationer, jeg har observeret i løbet af den tid, jeg har arbejdet for unge adventister. Statistikkerne taler for sig selv – et sted mellem 30 og 40% af unge adventister i Skandinavien vælger ikke at fortsætte i menigheden, når de først får et reelt valg.

Kære læser, måske du er en, som snart er færdig på Vejlebjergskolen og snart skal ud i den store verden. Eller er du allerede i den store verden, på en anden

skole eller færdig med gymnasiet? Jeg håber og beder om, at du ikke bliver endnu en dystre statistik for menigheden. Du behøver ikke være det!

Jeg kunne lige så godt have fortalt positive historier om unge, som har fundet vejen, som er vokset i tro gennem at blive udfordret. Men jeg ønsker ikke at give det indtryk, at overgangen fra skole til selvstændighed er enkel, for det er den absolut ikke. Men jeg har lært nok i løbet af årene til at give følgende 4 tips til dig i mødet med den store verden.

1. Forstå din tro

Gud er ikke færdig med dig endnu. Det, Gud gør med dig, er en proces. Det er umuligt for dig at have alle svar. Det er umuligt for dig at komme til et nyt sted med nye udfordringer og ikke lave fejl. Men Gud ved det og er med dig, både når det går op og ned.

Din tro udvikler sig også. Da du var lille, lånte du din tro fra dine forældre. Du lærte, hvordan tro fungerede fra de vigtigste personer omkring dig. Efterhånden begyndte du at reflektere den tro. Du opdagede, at de vigtige personer omkring

dig smilede og opmuntrede dig, når du reflekterede den tro, du var vokset op med. Da du blev teenager, begyndte din hjerne at udvikle sig på en bestemt måde, og du stillede spørgsmål om identitet og tilhørsforhold. Du begyndte at have en personlig tro. Mange lader sig døbe i den fase, fordi de tager stilling til den tro, de tidligere har lånt og reflekteret.

Men en teenager er endnu ikke færdigudviklet. Selv om du bliver døbt, så fortsætter din hjerne, din modenhed og din tro med at udvikle sig. I de senere teenageår bliver din tro lidt mere etableret. Du fylder nogle af de tomrum, du fortsat har i din forståelse.

Men så går man over til at være "voksen". Allerede som 18-årig og i hvert fald op i 20'erne vil din evne til at tænke over de store spørgsmål i livet blive mere og mere udviklet. Her er du inde i en fase i livet, hvor der er mange forandringer og udfordringer, nye situationer og muligheder. Her bliver din tro udfordret. Og du må uundgåeligt gå gennem en del søgen, evaluering og forandring i forhold til det, du tror på. Nogle reagerer på dette ved at blive skuffede over, at de ikke har alle svarene, eller at virkeligheden ikke var, som de havde forestillet sig. Nogle bliver bare overasket og taget med på bølgen af alt, som er spændende og nyt. Men hvis du skal bevare din tro gennem dette, må du være forberedt på, at du vil opleve denne fase. Det bliver en slags omstilling af din tro, som kan være vanskelig, men den er helt nødvendig, hvis din tro skal blive holdbar.

Der er lys på den anden side af denne proces, og hvis du holder fast i Jesus, bliver du glad for det, når du har arbejdet dig gennem de nye spørgsmål, udfordringer og muligheder, som hører til denne fase af livet.¹

¹ Ønsker du at vide mere om trosfaser, så anbefaler jeg James Fowlers bog, *Stages of Faith*, 1981. For en Adventistforfatter, se V. Bailey Gillespies *The Experience of Faith*, 1988.

2. Brug din tro

Da jeg stjal slik fra min bror, da vi var teenagere, plejede jeg at sige: "use it or lose it!" Det er det samme med tro. Tro er ikke bare teori. Din tro handler om et personligt forhold til Jesus, som er baseret på tillid og fællesoplevelser. Vær ikke tilfreds med at være inden for din komfortzone. Det kan være skræmmende efter at have vokset op i en boble – beskyttet af et adventisthjem og en adventistsskole, men prøv at se det som et eventyr med Jesus. Tag på en missionstur, bliv involveret lokalt for ADRA, hjælp til med en evangelisk mødeserie, meld dig til at tage børnesabbatsskole eller hjælp til med spejder. Gør noget der, hvor du har brug for at stole på Jesus.

3. Integrér din tro

Okay, så du er en adventist. Vær stolt af det. Del ikke dit liv op i segmenter. Gør det du tror på til hvem du er i hverdagen. Når du flytter til et nyt sted, er der ingen, som tager ansvar for dette bortset fra dig. Så prioriter din daglige andagt på samme måde som du prioriterer træning eller studier. Bed i hovedet gennem dagen, for dem du møder, og tak Gud for de velsignelser du får. Hvis det er muligt, så vær med til at starte en smågruppe, så du hurtigt kommer ind i et miljø med andre, som tror. Lær andre kristne på universitetet at kende.

4. Hold fast!

Overgangen fra barndom til voksenliv er spændende, ofte sjov, men også fyldt med usikkerhed, forandringer, udviklinger og udfordringer. Mit sidste råd er derfor at holde fast. Paulus' liv var fuld af udfordringer, nedture i tillæg til opture, men, som han sagde til unge Timoteus, da han frygtede, at hans liv var i fare, "Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen. Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig

– og ikke mig alene, men alle dem, som har glædet sig til hans tilsynekomst." (2 Tim 4,7-8) Se op mod målet. Efter de mørke dage kommer der altid nogle lyse.

NOGLE ORD TIL MENIGHEDERNE

Disse tips er for jer, som er menighedsmedlemmer, ledere og medlemmer af bestyrelserne! Hvad gør I med det store ansvar, som I har fået, når nye, unge mennesker flytter til jeres distrikt?

- Lær hvordan unge menneskers tro udvikler sig, og hvad unge adventister møder i denne fase af livet.
- Dyrk et tænkende miljø, så unge mennesker kan stille de spørgsmål, som de vil få i et sekulært samfund. Planlæg gudstjeneste og sabbatsskole med dette som udgangspunkt.
- Lav konkrete planer for opfølgning og integration af unge mennesker i menigheden. Hvilke strategier har I for at hjælpe unge mennesker med at integrere deres tro i hverdagen?
- Gør en indsats for det sociale miljø i menigheden. Unge mennesker må finde venskaber og fællesskab hos jer. Er det på tide at implementere smågrupper i jeres menighed? Er det noget som kan gøres fredag aften, for eksempel?

"WHEN THE GAP IS MINDED"

Og han forblev i menigheden. Han forstod, at det ikke er alle spørgsmål, som kan besvares. Vigtige samtaler fandt sted i kirken. Troen voksede. Tilliden blev stærk.

Hun forblev i menigheden. Hun fik besøg i den nye by. Hun kom med i en smågruppe. Hun oplevede kærlighed, som gjorde, at hun endelig turde tage sin maske af.

RAMMER FOR CORe MENIGHEDER

CORe er tiltænkt som nogle rammer til at kunne implementere Kristi egne discipelskabsmetoder i lokale menigheder. Af de fire grundværdier udspringer 12 principper, der hele tiden må tages i brug og italesættes inden for menigheden. Disse principper vil medvirke til at skabe et trygt miljø i menigheden – for de unge i særdeleshed.

De 12 CORe principper er ikke programmer, der skal afvikles; de er udtryk for livsforandrende, trosstærkende værdier, der er af altafgørende betydning for missionen og for oplæring af nye disciple. De er uundværlige, når unges – såvel som gamles – åndelige behov skal imødekommes.

De 12 CORe principper skaber en ramme til at fokusere på ægte discipelskab. De hjælper menigheden med at sætte realistiske mål og lægge effektive handlingsplaner. De 12 CORe principper åbner op for, at menigheden kan blive et åndeligt hjem for alle – uanset alder og baggrund.

FOKUS PÅ
HOLISTISK
DISCIPELSKAB
FOR ALLE

En menighed
med fokus på unge

CORE MENIGHEDER ER...

RELATIONELLE:

DE STYRKER TILHØRSFORHOLDET GENNEM PRINCIPPERNE:

- 1 Accept – de har fokus på nåde, og accepterer helt og elsker de unge.
- 2 Kontakt – de bevarer kontakten til unge, der er på farten.
- 3 Fællesskab – de skaber "rum", hvor unge kan mødes.

FOKUSERET PÅ ÅNDELIG VÆKST:

DE ER IDENTITETSSKABENDE GENNEM PRINCIPPERNE:

- 4 Tro – de underviser om trosudvikling og bruger denne viden i menighedsarbejdet.
- 5 Tilbedelse – de tilbyder Gud med relevant undervisning og med nutidig indhold og praksis.
- 6 Udfordring – de udfordrer unge til at tænke selvstændigt og stille spørgsmål om deres tro.

MISSIONERENDE:

DE ER FORMÅLSSKABENDE GENNEM PRINCIPPERNE:

- 7 Tjeneste – de forsøger at inddrage alle unge i tjeneste for andre – inden for menigheden såvel som i nærmiljøet.
- 8 Mentor – de forventer, at unge involverer sig i andre unges trosudvikling, som mentorer.
- 9 Vidne – de er målrettede i at udruste unge til at dele deres tro med andre.

UDRUSTENDE:

DE OPMUNTRER TIL ENGAGEMENT GENNEM PRINCIPPERNE:

- 10 Vision – de motiverer de unge til at tage ejerskab over menighedens mål og visioner ved at inkludere dem i realiseringen og den løbende evaluering.
- 11 Ledelse – de oplærer og vejleder de unge til at påtage sig lederansvar inden for alle områder af menighedens arbejde.
- 12 Bøn – de beder for deres unge.

CORE MENIGHEDER FORTÆLLER DE UNGENØJAGTIGT, HVAD DE KAN FORVENTE AF EN CORE MENIGHED.

Læs mere på www.churchofrefuge.eu

En del af Vejlefjord menighed?!

Det er ikke altid lige nemt at vide, hvordan man skal blive involveret i en menighed. Ny eller gammel. Et skift af menighed kan også være en udfordring, da tingene muligvis bliver gjort anderledes, end man er vant til. Derfor kan det være vigtigt at have en ide om, hvad man selv kan gøre ved dette.

At være engageret

Preben Jalving

Der er fokus på børn og unge i menigheden ved Vejlefjordkirken. Der er både aktiviteter for og opgaver til enhver, som frivilligt vil være med i det, som sker både i og udenfor kirken. Mange har sagt JA til at være med – og det er rigtigt dejligt. Der er også en gruppe – unge såvel som ældre – hvor engagementet ikke er synligt til stede. Sådanne bliver spurgt, om de vil hjælpe med konkrete opgaver, men de takker NEJ. Det kunne være ideelt, hvis John F. Kennedys ord, "Spørg ikke om, hvad andre kan gøre for dig; men hvad du

kan gøre for andre!", var en gennemgående holdning hos alle. Det ville engagere og inspirere til endnu flere tiltag til glæde for alle.

I dette menighedsår har vi taget nogle initiativer for at få bedre kontakt til Vejlefjordskolens børn og unge, idet to kostelever er valgt ind i menighedsbestyrelsen. Der sidder unge i andre af menighedens aktivitetsgrupper. Vi er endvidere ved at oprette arbejdsgrupper, som skal fremme initiativer til glæde for de unge bl.a. omkring fællesaktiviteter for menighed og skole samt gudstjenester.

En ting er de tiltag, som kommer fra menighedsbestyrelsen. Noget ganske andet og meget bedre er de tiltag, som kommer fra den enkelte. Der er en, som

har sagt: "Enhver ny plan skal begynde hos den enkelte og få ham indstillet "rigtigt" for planens indhold". Sådanne tiltag er der plads til i menigheden ved Vejlefjordkirken. Det er blot at udfordre sig selv – og komme i gang.

At skifte menighed

Kasper Struksnes

Som mennesker er vi generelt temmelig gode til at brokke os og måske knap så gode til rent faktisk at engagere os i at komme med konkrete forslag til forbedringer. Og når man kommer til en ny menighed, er det meget mu-

ligt, at man er uenig eller utilfreds med noget. Det kan være såvel musikken som sabbatsskoleformen eller lignende. Personligt kom jeg fra København til Vejle-fjord menighed for et par år siden, og jeg begyndte at overveje, hvordan jeg kunne engagere mig i menighedslivet. En dag blev jeg så spurgt, om jeg ville være en del af Vejle-fjordkirkens menighedsbestyrelse, og jeg begyndte at spørge Gud til råds, om det var Hans vilje, at jeg skulle være en del af denne. Jeg blev overbevist om, at det var Guds vilje, og takkede ja til tilbuddet. Min opfordring er, at du selv beder Gud om at vise dig, hvordan Han vil, at du kan blive brugt i menigheden. Da er jeg overbevist om, at Gud vil åbne muligheder, og så er det bare om at gribe dem.

Bygge broer

Lasse Bech

Når man bliver elev på Vejle-fjordskolen, vil man opdage, at der også er en menighed på stedet. Mange oplever måske kun dette ved, at de kommer til gudstjeneste og deltager i samme program, men at de i grunden har meget lidt med hinanden at gøre. Det kan være svært at bygge bro mellem på den ene side dem, der har deres faste gang år efter år på stedet og som ser elever komme og gå, og på den anden side dem, der har deres ungdomsår på stedet, fordi det er deres skole. Eleverne har gennem

ugen utallige aktiviteter sammen, ja de er nærmest "fælles om alt" som det hedder i Apostlenes Gerninger kapitel 2 vers 44 om den første kristne menighed. I den alder er det primært relationerne til ens kammerater, man bruger sin tid på. Men mange savner måske også – eller kunne have gavn af – relationer til forskellige generationer. Derfor er det godt, når det lykkes at få en god kontakt mellem elever og folk fra menigheden. Min opfordring til eleverne er, at de involverer sig og kommer med initiativer, der kan præge det, der foregår i menigheden. Eleverne skal ikke være bange for at gå i spidsen. Det gør de også på flere områder. Her kan jeg nævne vores caféaftener, lovsangsbands, Global Youth Day og flere andre ting. Her er det elever, der står i spidsen. Andre vælger at tage del i opgaverne i menigheden – og jeg tror det er med til at det bliver mere meningsfuldt for dem at komme i kirken.

Kirke igen

Kenney Voldstad

Prædikenen i kirken er ikke altid lige spændende, men det betyder ikke at kirke skal være kedeligt.

Og hvad skal det betyde? Kirken er det man selv gør den til. Hvis man selv engagerer sig i kirken, kan man få indflydelse på hvad der skal ske. Her i Vejle-fjord menighed har vi ofte lovsang, og det er fordi

der er nogle unge med interessen, der har engageret sig.

Jeg selv er lydmand i kirken og hjælper med at sætte op og sørge for at det hele virker. Nogle gange kan der godt være et større rod at holde styr på det hele, men det er med til at gøre det hele til noget specielt.

Jeg kan huske dengang jeg først styrede lyd, det var dengang min far styrede mixeren. Jeg syntes det var interessant, og han lærte mig det basale. Sidenhen har det udviklet sig, og i dag er det ikke længere mig, der kommer til min far og spørger om hvordan det hele hænger sammen. I dag er jeg lederen for lydholdet og jeg har folk, der kommer og spørger mig om hjælp, fordi der var noget, der vågnede op i mig.

På samme måde kan det vække dig: Der er lovsang, PowerPoint, streaming og meget mere. Hvis man synes, det er kedeligt, skal du bare engagere dig og være en del af kirken. Kirken er modtagelig over for at ændre på noget, som kunne gøres bedre. Der er også ungdomsgudstjeneste. Hvis man synes, det sker for sjældent, skal man bare komme og snakke med os, som står for det, så kan man hjælpe os, og man kan selv blive til en iværksætter, og en dag er det måske netop dig, der står og er lederen for det helt nye. Du skal ikke være i kirken, men være kirken. Så lad det lidt anderledes, Yes, det er sabbat igen, ingen bekymringer om lektier, og jeg skal i kirke igen.

Ung adventist

Hjemme hos mig har vi aldrig gået i kirke. Hjemme hos mig har vi aldrig holdt sabbat. Men alligevel er det i dag blevet en del af min hverdag.

MIN OPVÆKST

Min mor er ikke adventist, og tror ikke på den treenige Gud. Dog accepterer og respekterer hun fuldt ud min overbevisning. Min far er vokset op i troen på Gud, men lever ikke efter Bibelen, som mange andre adventister gør. På trods af det, har min fars del af familien haft stor indflydelse på min tro. Bare det, at vi har bedt aftenbøn en gang imellem, og at vi har sunget bordbøn, når vi har været hjemme hos mine bedsteforældre, har givet mig et grundlag for min tro i dag. Så på den måde har jeg altid haft indtrykket af, at der findes en Gud. Men fra muligvis at tro på Gud til at gå i kirke regelmæssigt og blive døbt ... der er der ret lang vej! Det har jeg i hvert fald følt, når det ikke har været en tradition i familien.

SPEJDER

Jeg tror ikke, jeg kunne have gået den vej uden spejder. Min far levede godt nok ikke særlig konservativt "adventistisk" og blev heller aldrig døbt, men gennem spejder havde han stadig kontakt til kirken. Jeg har været med min far til spejder fra jeg var helt lille. Til spejder var mange af børnene adventistbørn, og de kendte til troen, langt bedre end jeg selv gjorde. Der blev også altid holdt en lille andagt til slut. På den måde lærte jeg hovedsageligt Gud at kende gennem spejder. Derudover havde vi et fantastisk fællesskab i troppen, som jeg aldrig havde oplevet i folkeskolen. Jeg var med på både

spejder- og børnelejre i mange år og også familieweekender, hvor jeg havde rig mulighed for at snakke med præster, snakke med andre på min alder om Gud og høre de gudstjenester jeg ikke fik fra kirken. Jeg fik fantastiske venner, og spejder begyndte at betyde noget helt specielt for mig.

OVERVEJELSE OG OPDAGELSE

Efterhånden som jeg blev ældre, begyndte jeg at lægge mærke til dåben på spejderlejrene, og det gik efterhånden op for mig, at det var en mulighed. Jeg kan huske, at det første skridt på min vej var ikke at spise svinekød. Det var overraskende let. Stille og roligt "opdragede" jeg mig selv efter adventisternes livsstil. Jeg begyndte at tage initiativ til at tage i kirke. Min far tog altid med – han bakkede mig virkelig op omkring det. Jeg begyndte at gå i TEENklub, og begyndte også regelmæssigt at læse i bibelen, og blev oprigtigt interesseret i at lære Gud at kende. Da jeg i sommeren 2012 oplevede dåben på spejderlejren i Sverige, blev spørgsmålet om at blive døbt virkelig en stor overvejelse. I løbet af det næste år, blev jeg sikker. Jeg ville døbes – og det skulle være på næste spejderlejre.

EN STOR OMVÆLTNING

Da jeg så i starten af sidste skoleår startede på Vejlefjord, var det en kæmpe omvæltning for mig. Jeg ville nu ikke kunne gå til spejder, og jeg skulle begynde at

gå i kirke – regelmæssigt. Men det var rart. Jeg fik en hel masse gode, nye venner, som troede på det samme som mig, og det var faktisk nemt at blive en del af menigheden på Vejlefjord. Det kan selvfølgelig have noget at gøre med, at jeg bor her, og at her er så mange flere på min alder end der var i Nærum, hvor jeg kommer fra. Allerede i starten af sidste skoleår, begyndte jeg at hjælpe med at styre lyden i kirken. Derefter er jeg flere gange blevet spurgt, om jeg ville læse skriftlæsning, samle kollekt osv. I år er jeg så blevet spurgt om jeg ville være med til noget sabbatsskole for børnene, hvor jeg (sammen med nogle andre venner), er med til noget musik og sjov. Jeg nyder virkelig at føle mig som en del af menigheden, og jeg synes at det er fedt, at eleverne også bliver inddraget i den.

TIL SLUT...

På trods af mit "nye" adventist-liv her på Vejlefjord, vil jeg altid se naturen som kirken for mig, og spejderkorpset som min menighed. Jeg tror aldrig, jeg vil føle mig helt tæt på Gud i en kirke, når jeg kan komme udenfor og beundre hans natur. Og det er faktisk også okay. Man behøver ikke at have vokset op i menigheden for at være en "rigtig" adventist.

Jeg havde kommet i Vejlefjord menighed hele mit liv. Jeg tog jeg lige nogle ture til udlandet og så var det på tide at vælge universitet og dermed også flytte væk fra de trygge rammer. Jeg valgte at flytte til Nærum og komme i Nærum menighed.

At høre til eller at være hjemme?

Jeg blev meget hurtigt engageret i spejder og i at lave en ungdomssabbatsskole. Det var meget vigtigt, for det gjorde, at jeg hørte til og følte jeg havde en opgave der. Det gjorde også, at andre var glade for, at jeg var i menigheden. Men når det er sagt, så var det ret svært at blive en rigtig del af menigheden. Selv efter at have været der i et halvt år, var der stadig nogle, der troede, jeg var gæst. Det skyldes måske, at jeg ofte var væk i weekenderne på spejderture og alt muligt andet, men alligevel.

Det er én ting at høre til, fordi man er aktiv, en anden ting rent faktisk at føle sig hjemme i en menighed. Jeg vidste ikke, hvordan jeg gerne ville modtages af menigheden, og hvordan jeg kunne føle mig hjemme. Dette gjorde det også sværere for mig at nå dertil.

JEG TROR, DET STØRSTE PROBLEM ER NOGET, DER HEDDER LOKALT KULTURCHOK

Jeg kom fra en menighed, hvor alle kendte mig og vidste hvilke gaver jeg havde. De vidste i hvilke områder jeg kunne tjene og gøre gavn. Pludselig havde jeg mistet min status, for der var ikke nogen, der kendte mig. Der var et par stykker, der vidste hvem jeg var, men ikke rigtig nogen, der kendte mig.

Efter min oplevelse med at skifte me-

nighed, tror jeg, at **det vigtigste for at føle sig hjemme, er at lære folk at kende.** Det kan godt være lidt svært hvis man hele tiden selv skal tage kontakt til andre. Specielt hvis man er lidt indadvendt, som jeg er. Der var dog to ting, der hjalp mig ret meget.

DEN FØRSTE VAR AT BLIVE INVITERET HJEM TIL ANDRE I MENIGHEDEN. Det var fedt at få min livret (gratis mad), men det vigtige er dog, at man lærer de andre i menigheden meget bedre at kende på den måde.

DEN ANDEN TING VAR AT VÆRE AKTIV I SABBATSSKOLEN. Nu er jeg personligt noget af et snakkehoved, så jeg må altid lige tænke, "Er det her relevant", før jeg siger det. Men hvis man er mere stille, så er det stadig en god ide at få sagt noget til sabbatsskolen. Bare kom med et enkelt point hver sabbat. Det behøves ikke at være noget stort. Det er med til, at menighedens medlemmer lærer dig at kende, og at du lærer dem at kende.

Nu føler jeg mig hjemme i Nærum menighed. Det tog sin tid, og det vil det gøre for enhver, der flytter, men lad være med at give op. **Vær aktiv og lær folk at kende, så vil du lige så stille finde ud af, at dette også er et hjem for dig.**

Jeg har altid været en del af Adventistkirken og dermed også et menighedsfælleskab og dog... Jeg valgte at blive døbt lige inden jeg blev kostelev i gymnasiet på Vejlefjord og her ændredes mit forhold til menigheden. Mit menighedsfælleskab var mine venner, alle andre var ikke relevante for mig som sådan.

I tiden efter gymnasiet kom jeg stadig i kirke, men havde svært ved at føle mig som en del af menigheden. Hvad manglede jeg? Hvad ledte jeg efter i en menighed? Jeg vidste det ikke rigtigt, jeg kom bare sabbat efter sabbat. Herefter flyttede jeg til England, men jeg var ikke geografisk tæt på en menighed. Jeg skulle opsøge det selv. Det var nemt til at begynde med, jeg kendte jo allerede et par stykker på Newbold og tog glædeligt derud. Jeg var så glad for det fællesskab og følte, at det hele var "on track". Det havde altså gået lidt op og ned, men nu var der nogle af dem jeg kendte, som blev færdige med at studere, andre flyttede, men jeg blev der. Hvad så nu?

Mine gode venner som jeg boede

Mig og mit menighedsfællesskab

med, trak meget i mig. Eller det havde de altid gjort, nu begyndte jeg bare at give efter. For hvorfor ikke? Disse venner var jo interesseret i at være sammen med mig og jeg følte mig talt med og ikke talt til. I denne periode havde jeg svært ved at gå i kirke, da jeg ikke syntes at kirken tilbød de ting som jeg ønskede, og at der var mennesker, som gad mig. Og hvad med den måde de talte om Gud på? Det virkede bare så anderledes fra den måde, som jeg forstod det.

HVOR BLEV GUD AF?

På et tidspunkt vendte det, og ikke fordi at jeg var tålmodig eller kæmpede for det. Men jeg husker, at jeg en dag indså, at Gud faktisk var begyndt at forsvinde fra mit liv. Jeg tænkte længe på, hvordan det var kommet til dette punkt, hvor lidt Gud var kommet til at betyde for mig. Og det skræmte mig. Jeg var blevet så grebet af at alle andre skulle tilpasses til mig – kirken – menneskene – og jeg havde altid travlt med konstant at være så negativ over for det hele. Det var utrolig svært for mig at give slip på alle de negative følelser, som jeg havde, og jeg var blevet så vant til at se det negative.

Jeg indså, at kirken og menigheden ikke var perfekte. Og da jeg virkelig tog den indstilling til mig, følte jeg en kæmpe lettelse. Jeg husker, hvordan en norsk

pige blev ved med at invitere mig, og til sidst tog jeg imod. Langsomt følte jeg en glæde ved at komme i et menighedsfællesskab, og dét at komme i kirke begyndte at give mening igen.

EN GANG MERE...

Da jeg kom tilbage til Danmark, skulle jeg på ny prøve mig frem. Men denne gang bestemte jeg mig for at søge ind et sted, hvor jeg var glad for det menighedsfællesskab, der hørte med. I Aalborg havde jeg altid følt mig velkommen, set, snakket med, og der kunne jeg være med til at gøre noget for andre i kirken og i HappyHand.

Her sidder jeg så, et år senere, i Aalborg, og jeg er utrolig glad for det valg, jeg traf. Det seneste år har ikke været nemt for mig, noget op og ned, men alligevel har min menighed været der. Tænk at kunne komme og spise sammen med andre hver onsdag, at lave mad sammen, læse Bibelen sammen, spille spil, gå ture, være i HappyHand og at bruge hele sin sabbat (lørdag) sammen. Ja, det har bare været lyspunkter og nogle af de hyggeligste tider. Her er jeg ikke blot blevet taget godt imod, men jeg har også følt, at jeg er et sted, hvor jeg kan bidrage med noget og gøre en forskel for andre. Det er en menighed, som tænker på, hvordan den kan hjælpe andre og på, hvordan man

kan få glæde af at være i kirken. Sådan noget smitter af!

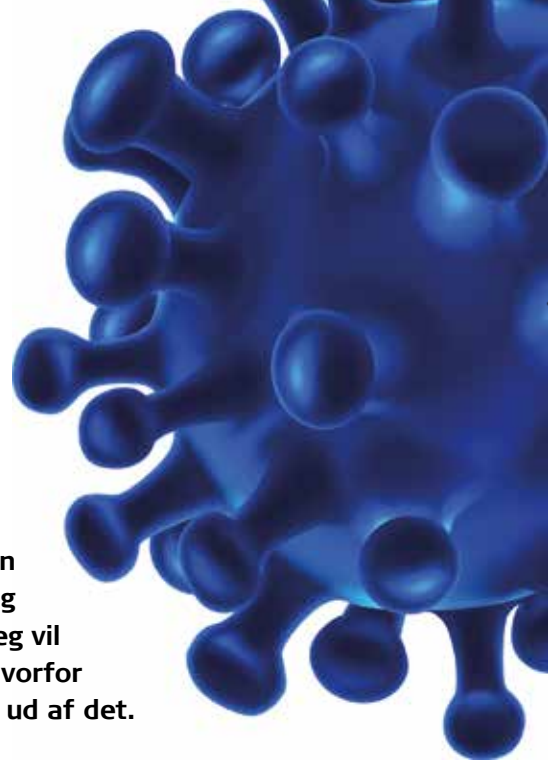
OPFORDRING

Jeg fortæller ikke det her, for sige, "vælg Aalborg menighed, og så skal det nok gå det hele". Nej, jeg fortæller det, fordi der vil altid være grunde til at vælge kirken fra, og det er nogle gange svært at blive i det. Mit personlige forhold til Gud har haft sine op- og nedture. Nogle gange er det som om, jeg fralægger mig al ansvar og benytter alle de undskyldninger, jeg kan få fat i. Jeg vil heller ikke lægge skjul på, at det sandelig kan være svært ift. andre mennesker inden for kirken og de ting de siger eller gør. I de tider fandt jeg en trøst i Joh 14, 27: **"Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!"**

Trods de svære ting, er min oplevelse, at idet jeg er blevet mere positiv over for et menighedsfællesskab, har det fællesskab været en hjælp i at beholde Gud i mit liv.

Min opfordring er derfor, selvom det ikke er nemt, så giv ikke op, og hvis du kan – så bliv ved med at søge et menighedsfællesskab. Det kan nemlig være lige det, du har brug for!

CELLE-GRUPPER

De sidste par år har jeg været med i en cellegruppe i København og Nærum, og det er noget jeg helt klart kan anbefale. Jeg vil derfor gerne fortælle lidt om konceptet, hvorfor jeg synes det er godt og hvad jeg har fået ud af det.

HVAD ER EN CELLEGRUPPE?

En cellegruppe, smågruppe eller bibelgruppe består typisk af 6-12 personer, som mødes periodisk for at spise og læse i, og diskutere, bibelen. Ofte mødes man i et hjem frem for i kirken og man mødes gerne på en ugedag i stedet for i weekenden. Formålet er at give medlemmerne et stærkt netværk i menigheden, men også at give plads til personlig udvikling. I mange større kirker, fx i USA, fungerer cellegrupper som et organisatorisk værktøj, og de yderligere detaljer kan derfor variere fra menighed til menighed.

HVORFOR ER DET GODT?

Nogle kender helt sikkert til at sidde til bibelstudie i kirken lørdag formiddag. Det kan være, at lektien minder om lektionen sidste lørdag og måske ledes den

af en som har gjort det mange gange før. Det kan også være, at der nogle gange bliver sagt nogle interne ting om gnostikere, Laodikea og 70'erne, eller at diskussionen bare konstant skrider fra et emne til et andet, fordi mange gerne vil byde ind med deres mening. Personligt kan jeg godt lide at deltage, og man kan få meget ud af andres erfaringer, men et bibelstudie i en cellegruppe giver mig generelt langt mere. For det første er emnet valgt af gruppen selv og ligger derfor tættere på det, som hver enkelt medlem tænker på, bekymrer sig om eller bare synes er interessant. For det andet, er det lettere at byde ind i en mindre gruppe, da der er færre, der vil sige noget. Det gør, at diskussionen bliver mere personlig, og der er tid til, at man går i dybden med netop det én eller to personer synes er spændende eller problematisk.

I det hele taget er det at læse sammen i en cellegruppe rigtig godt, hvis man har lidt svært ved at finde sig til rette med bibelstudierne lørdag morgen i sin menighed.

Noget andet er, at det er mere ligetil (og sjovere) at være den, der leder studiet i en lille gruppe, end at have sabbatslektionen om lørdagen med hele menigheden. Både fordi man selv kan vælge emnet, og fordi man er godt bekendt med de få personer, der er med.

At være i en cellegruppe er dog langt mere end bibellæsning. Først og fremmest leder både spisningen og læsningen til samtaler, som man sjældent har andre steder. Man kan også bruge muligheden til at lave andre sociale ting eller invitere venner, som måske ikke har lyst til at tage i kirke. Det er op til ens gruppe, hvad man gerne vil fokusere på, og hvilke ting man har lyst at gøre sammen. I den gruppe jeg er en del af, er det en stor styrke at vi beder sammen for de projekter og mennesker, som vi gerne vil, at Gud passer specielt på.

HVAD HAR JEG FÅET UD AF DET?

Ved at være med i en cellegruppe har jeg både lært nye mennesker at kende og forstærket gamle venskaber. Det har også givet mig mulighed for at gå i dybden med nogle temaer og tage diskussioner, som har påvirket det, jeg tror på. Jeg har udfordret andre og er blevet udfordret selv. Endeligt er det blevet lettere for mig at bede sammen med andre, og jeg har fået øjnene op for hvad bøn er i stand til.

Alt i alt synes jeg at alle burde overveje at være i en cellegruppe. Både fordi det er et godt supplement eller alternativ til de ugentlige sabbatskole lektier, men også fordi, at man ikke bare bliver en del af en menighed, men også en del af andre personers trosliv.

Christian sammen med venner i Aalborg.

UNG HUMORIST

SOM UNG I EN NY MENIGHED bør du sørge for ikke at komme på den forkerte side af de nuværende medlemmer. Her følger derfor en lille guide til hvordan man bør starte, og ikke starte, en samtale til fællesspisning.

Sig ikke:

"Min partner og jeg var ude at spise torsdag aften..."

"Synes I ikke det er vildt fedt at kirkens præst er en kvinde?"

"Synes I ikke det er mærkeligt at kirkens præst er en kvinde?"

"Jeg har faktisk aldrig brudt mig om italiensk salat på Nuttolene."

"Min kæreste og jeg skal i IKEA efter møbler til vores nye lejlighed i morgen."

Sig hellere:

"Min kæreste og jeg var ude at spise torsdag aften..."

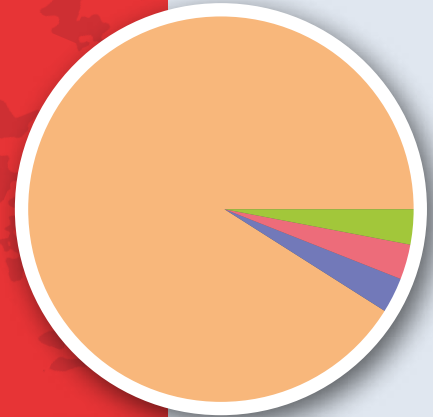
"Sikke et godt vejr det er i dag."

"Sikke et godt vejr det er i dag."

"Hold da op, det er en god nøddesteg."

"Min mor og jeg skal i IKEA efter møbler til min nye lejlighed i morgen."

DET VIGTIGSTE AT FINDE UD AF OM NYE UNGE I DIN MENIGHED

- Hvilke af deres slægtninge du kender
- Hvor de bor
- Hvad de læser
- Deres interesser

Fra Den uofficielle Menighedshåndbog

ÅNDELIG FØDE ER IKKE MENIGHEDENS ENESTE FORMÅL

VELKOMMEN TIL VORES MENIGHED
HER I FOLDEREN KAN DU LÆSE
LIDT OM HVAD DER FØREGÅR I
MENIGHEDEN. Fx STUDIEGRUPPER,
UNGDØMS FORENINGEN, GÅTURE
OSV.

JÅ JÅ,
DET ER FINT.
HVORNÅR ER DER
FÆLLESSPISNING?

